

40

ČESKÁ REPUBLIKA - OKRESNÍ SOUD PRAHA-VÝCHOD

Na Poříčí 20/1044, 112 97 Praha 1

tel. 221 729 311 fax.: 257 005 060

e-mail: podatelna@osoud.phav.justice.cz, ID datové schránky: zyaabwu

---

NAŠE ZNAČKA: 43 Si 158/2021

VAŠE ZNAČKA: ///

VYŘIZUJE: XXXXXXXXXXXXXX

DNE: 5. srpna 2021

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Vážená paní magistro,

ve shora uvedené věci zasílám rozhodnutí dle Vaší žádosti ze dne 22. 7. 2021, a to rozsudky v anonymizované podobě sp. zn. 4C 151/2016 a 35C 320/2019.

Dále sděluji, že tyto rozsudky byly zjištěny zadáním klíčového slova „nemaj“ a „újm“ do předmětu řízení; předmět řízení však může být vymezen též označením částky, která je požadována, v takovém případě by bylo třeba ručně projít všechna rozhodnutí na peněžité plnění, aby byla zjištěna další rozhodnutí, což povede k výzvě k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Pokud budete mít zájem na dalším vyhledávání, sdělte soudu tuto skutečnost obratem, v opačném případě bude mít soud za to, že na dalším vyhledávání netrváte.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová v. r.
předsedkyně Okresního soudu Praha – východ

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud Praha-východ rozhodl soudkyně Mgr. Zuzanou Hemelíkovou ve věci žalobce: [osobní údaje žalobce] zastoupeného JUDr. Pavlem Šímou, advokátem se sídlem Radobyčická 8, Plzeň, proti žalované: Nemocnice Říčany, IČO 27365867, se sídlem Smiřických 315, Říčany, zastoupené JUDr. Borisem Jančákem, advokátem se sídlem Mostní 77, Kolín,

o náhradu nemajetkové újmy,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 109.300 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 7. 6. 2016 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 30.220 Kč k rukám zástupce žalobce do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit ČR - Okresním soudu Praha-východ 100 % nákladů řízení, jejichž výše bude určena samostatným usnesením.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 15. 6. 2016 na žalované domáhal zaplacení částky ve výši 109.300 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 6. 6. 2016 do zaplacení představující náhradu nemajetkové újmy, která měla žalobci vzniknout operací kolene provedenou zaměstnancem žalované [příjmení] [jméno] [příjmení]. K odůvodnění žaloby uvedl zejména to, že zmíněná operace proběhla dne 1. 10. 2014 za účelem provedení plastiky vazů v pravém kolenní žalobce. Stížnosti žalobce na nehybnost kolene a přetrvávající bolesti i po dvou měsících po operaci, tj. v prosinci 2014, byly žalovanou, respektive operátořem bez provedení rentgenového vyšetřeni shledány jako zanedbání rehabilitace ze strany žalobce, když operace byla podle operátora provedena řádně. Žalobce se v měsíci únoru 2015 z důvodu neustávajících potíží

dostavil do Nemocnice Na Františku v Praze, kde byla rentgenovým vyšetřením zjištěna femorální antipozice štěpu v kolenu a následně dne 16. 4. 2015 podstoupil replastiku kolene. Přičemž operační chybu spočívající v zavedení štěpu do stehenní kosti výrazně dopředu, v jehož důsledku došlo k omezení hybnosti kloubu a narušení funkce štěpu, potvrdil rovněž znalecký posudek Prof. MUDr. Tomáše Trče, CSc., MBA vypracovaný dne 24. 1. 2016 na objednávku žalobce. V důsledku pochybení operátora zapříčínující postup non lege artis uplatnil žalobce svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 100.000 Kč představující náhradu za vytrpěné bolesti ve výši 22.604 Kč, náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 52.836 Kč, náhradu za další nemajetkové újmy ve výši 24.560 Kč a současně náhradu účelně vynaložených nákladů v částce 9.300 Kč. Výše částky náhrady za vytrpěné bolesti a ztížení společenského uplatnění byla vypočítána na základě znaleckého posudku MUDr. Zbyňka Krause vypracovaného dne 1. 5. 2016 rovněž na objednávku žalobce. Částka 9.300 Kč pak představuje součet cen tvořících odměny znalců. Žalovaná své pochybení popírala a na výzvu žalobce k náhradě nemajetkové újmy tuto odmítla nahradit.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě navrhla žalobu zamítnout s tím, že nárok žalobce neuznává. Podle žalované bylo postupováno v souladu s dostupnými poznatky lékařské vědy, operátor žalované vyloučil jakékoliv své pochybení a stejně jako výše shledal pochybení na straně žalobce spočívající v nedostatečné rehabilitaci, kterou je v takovýchto případech nutno provádět soustavně do plného rozsahu hybnosti pohybu. Následně žalovaná rozporovala pouze výši nemajetkové újmy.

Ze znaleckého posudku Prof. MUDr. Tomáše Trče, CSc., MBA bylo soudem zjištěno, že operaci kolene došlo k zavedení štěpu do stehenní kosti výrazně dopředu a k následnému omezení hybnosti kloubu a narušení funkce štěpu. Přičemž indikace k operaci i pooperační péče byla správná mimo absenci rentgenového vyšetření po operaci. Pooperační komplikace tak byla způsobena chybnou implantací vazů a byla zdůrazněna nutnost reoperace této implantace za účelem vytvoření správné podmínky pro fungování náhrady vazů.

Ze znaleckého posudku č. 143/4/2016 vypracovaného MUDr. Zbyňkem Krausem bylo zjištěno, že výše náhrady za ztížení společenského uplatnění činí částku 52.836 Kč a výše náhrady za vytrpěné bolesti částku 22.604 Kč s tím, že tyto částky byly stanoveny v souladu s Metodikou Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (bolest a ztížení společenského uplatnění podle § 2958 občanského zákoníku). Z posudku dále vyplynulo, že nedošlo-li by ke komplikacím vyžadujících následnou reoperaci, byl by výsledný stav, tj. následky poranění kolenního kloubu minimální. Pokud šlo o doložku ve smyslu § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném a účinném znění, (dále jen, „OSŘ“), její absence ve vztahu k tomuto znaleckému posudku byla zhojena při následném výsledku znalce.

Z potvrzení o provedené transakci ze dne 19. 2. 2016 ohledně částky 5.800 Kč a ze dne 10. 5. 2016 ohledně částky 3.500 Kč bylo zjištěno, že tyto částky byly odeslány z účtu žalobce na úhradu vypracovaných znaleckých posudků Prof. MUDr. Tomáše Trče, CSc., MBA a MUDr. Zbyňka Krause.

Z předžalobní výzvy žalobce ze dne 18. 5. 2016 adresované žalované bylo zjištěno, že žalobce prostřednictvím svého zástupce vyzval žalovanou k plnění ve výši 109.300 Kč představující náhradu nemajetkové újmy a náhradu nákladů účelně vynaložených na osvědčení nároku.

Ze znaleckého posudku MUDr. Milana Richtra, CSc. bylo soudem zjištěno, že chybné umístění horní části náhrady štěpu bylo chybou operátora vitium artis, které není možné předejít, omezit ji nebo ji zmenšit. Manuální nezdar pak znalec neshledal přípustným rizikem operace, v uvedeném speciálním případě shledal část operace manuálním nezdarem, tedy odborným pochybením operátora, a to i přes to, že standardizovaný operační postup byl zachován a byl zcela v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy, v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy, tj. lege artis. Pokud šlo o výši náhrady za ztížení společenského

uplatnění, ztotožnil se znalec s výši 52.836 Kč vypočítanou znalcem MUDr. Zbyňkem Krausem. V případě náhrady za vytrpěné bolesti ve vztahu k posouzení konečného zdravotního následku po pracovním úraze žalobce dne 13. 6. 2014 a po dvou provedených operacích pak znalec MUDr. Richtr, CSc. považoval za správné posouzení podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, ve znění účinném do 31. 12. 2013, a to s ohledem na datum účinnosti nařízení vlády č. 276/2015, o odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, tj. 26. 10. 2015.

Z výsledku znalce MUDr. Milana Richtra., CSc. bylo zjištěno, že k operacím, respektive k první operaci došlo v důsledku pracovního úrazu žalobce s tím, že první operační výkon v sobě zahrnoval dva úkony, a sice opravení poškozeného menisku a výměnu křížového předního vazy. Při druhé operaci byl následně vyměněn křížový přední vaz, tedy jako by k první operaci vůbec nedošlo, přičemž v pořadí druhá operace byla v plném rozsahu úspěšná. Podle znalce má žalobce rovněž nárok na tzv. bolestné, a to v částce odpovídající výpočtu MUDr. Krause, tj. 22.604 Kč, avšak ve způsobu hodnocení předmětné situace (pracovní úraz) a od toho se odvíjející volby použité metody pro výpočet náhrady nemajetkové újmy se znalec MUDr. Richtr, CSc. se znalcem MUDr. Krausem nezotožnil. Ohledně nároku žalobce na duševní útrapy ve výši 24.560 Kč znalec uvedl, že pokud by tyto měl posuzovat podle nařízení vlády 276/2015, tak žalobci nevznikly.

Z výsledku znalce MUDr. Zbyňka Krause bylo zjištěno, že v důsledku reoperace došlo u žalobce k prodloužení pooperačního stavu a tedy i daného léčení o šest měsíců, což bylo při výpočtu náhrady za vytrpěné bolesti zohledněno zvýšením základní částky odpovídající 80 bodům o 10 %. Jeho znalecký posudek neřešil následky pracovního úrazu, ale následky první operace, kdy tyto posuzoval podle Metodiky Nejvyššího soudu, a nikoliv podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., jelikož tato pozbyla účinnosti ke dni 31. 12. 2013 a k předmětnému úrazu, respektive operaci došlo až v roce 2014.

Pokud šlo o další navrhované důkazy, a sice výslech žalobce a vypracování revizního znaleckého posudku za účelem sjednocení kvantifikace nároků nemajetkové újmy, soud tyto shledal nadbytečnými, neboť má za to, že s přihlédnutím ke skutkovým zjištěním získaných z dosavadních provedených důkazů je možné učinit spolehlivý závěr o skutkovém stavu věci. Rovněž tak soud shledal i nadbytečný výslech znalce Prof. MUDr. Tomáše Trče, CSc., MBA, který se na předvolání soudu z jednání omluvil, když žádná ze stran jeho znalecký posudek nerozporovala a následně ani netrvala na jeho výsledku.

Po zhodnocení provedených důkazů, a to každého jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, zjistil soud následující skutkový stav věci: Dne 1. 10. 2014 podstoupil žalobce u žalované operaci, plastiku předního křížového vazy pravého kolene, provedenou [anonymizováno] [jméno] [příjmení], zaměstnancem žalované. Po operaci u žalobce přetrvávala omezená hybnost kolene spojená s bolestmi, na kterou si u žalované, respektive u operátora stěžoval. Načež mu bylo operátorem sděleno, že toto je zapříčiněno nedostatečnou rehabilitací ze strany žalobce, operátor sám vyloučil jakékoliv své pochybení v průběhu prováděné operace s tím, že této skutečnosti odpovídají i tvrzení žalované v průběhu řízení. Po kontrole jiného lékaře, zaměstnance Nemocnice Na Františku v Praze, byla žalobci doporučena reoperace, kterou podstoupil dne 16. 4. 2015. Po revizní operaci došlo k postupnému obnovení plné hybnosti kolene a funkce kloubu. Přičemž jak vyplývá ze znaleckého posudku MUDr. Richtra, CSc., řešily obě operace nefunkční zkřížený vaz s tím, že důvodem první operace bylo poškození vazy (pracovním) úrazem a následně byl vaz nahrazen štěpem v nesprávném postavení, jež byl zaveden do stehenní kosti výrazně dopředu, což zapříčinilo omezenou hybnost kloubu. Při druhé operaci byl takto nesprávně umístěný štěp odstraněn a nahrazen štěpem v postavení již správném.

Podle § 28 odst. 2 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), v platném a účinném znění, má pacient právo na poskytování zdravotních služeb na náležité odborné úrovni. Podle § 49 odst. 1 písm. a) téhož zákona je zdravotnický pracovník povinen poskytovat zdravotní služby, ke kterým získal odbornou nebo specializovanou způsobilost podle jiných právních předpisů, v rozsahu odpovídajícím jeho způsobilosti, zdravotnímu stavu pacienta, na náležité odborné úrovni a řídit se etickými principy.

Podle § 3028 odst. 1 a 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném a účinném znění, (dále jen, „NOZ“), se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

Podle § 513 NOZ jsou příslušenstvím pohledávky úroky, úroky z prodlení a náklady spojené s jejím uplatněním.

Podle § 2910 NOZ škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

Podle § 2911 NOZ způsobil-li škůdce poškozenému škodu porušením zákonné povinnosti, má se za to, že škodu zavinil z nedbalosti.

Podle § 2912 odst. 2 NOZ dá-li škůdce najevo zvláštní znalost, dovednost nebo pečlivost, nebo zaváže-li se k činnosti, k níž je zvláštní znalostí, dovedností nebo pečlivostí zapotřebí, a neuplatní-li tyto zvláštní vlastnosti, má se za to, že jedná nedbale.

Podle § 2913 odst. 1 NOZ poruší-li strana povinnost ze smlouvy, nahradí škodu z toho vzniklou druhé straně nebo i osobě, jejímuž zájmu mělo splnění ujednané povinnosti zjevně sloužit.

Podle § 2956 NOZ vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

Podle § 2958 NOZ platí, že při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

Pasivní legitimace je ve sporných řízeních přiřazena osobě, která je označena žalobcem za nositele určité subjektivní hmotněprávní povinnosti, jež je předmětem řízení a již odpovídá hmotněprávní oprávnění žalobce, kterého se vůči osobě pasivně legitimované domáhá. V souladu s § 2914 věta první NOZ, podle kterého platí, že kdo při své činnosti použije zmocněnce, zaměstnance nebo jiného pomocníka, nahradí škodu jím způsobenou stejně, jako by ji způsobil sám, dospěl soud k závěru, že žalobcem označené žalované jako zaměstnavateli operátéra [anonymizováno] [jméno] [příjmení] v daném případě pasivní legitimace svědčí.

Základním prvkem zákonné konstrukce občanskoprávní povinnosti nahradit újmu je protiprávní jednání spočívající v porušení povinnosti ze strany škůdce, přičemž se může jednat o porušení povinnosti vyplývající ze zákona, ze smlouvy nebo v porušení dobrých mravů. Současně jako druhý předpoklad je vyžadován vznik újmy, a to újmy majetkové (škody) či nemajetkové, která musí být navzájem spjata s porušením povinnosti, tj. musí být s protiprávním jednáním v příčinné souvislosti. Přičemž příčinnou souvislost nelze zaměňovat se zaviněním. Kauzální nexus nebo

rovněž faktická kauzalita, jak je někdy příčinná souvislost označována, je objektivním předpokladem, zatímco zavinění je předpokladem subjektivním. Existence a míra zavinění se předmětem zkoumání stává až ve chvíli, kdy je zjištěna příčinná souvislost.

S ohledem na shora uvedené je nesporné, že žalobce podstoupil dne 1. 10. 2014 u žalované operaci, a to plastiku předního křížového vazů pravého kolene, při které došlo k chybnému umístění horní náhrady štěpu, jež bylo znalcem MUDr. Richtrem, CSc. vyhodnoceno jako chyba operátora tzv. vitium artis. Tento pojem - v doslovném překladu „chyba umění“ - se používá k vysvětlení možných omylů a chyb, které neúmyslně vznikly při různých způsobech terapie, názory na ně mohou být rozporné, nelze je připisovat na vrub použité techniky, už vůbec není závislý na použitých nástrojích, lidským faktorem selhání však ovlivněn být může. V daném případě se jednalo o situaci, kdy operační postup byl správný, tj. lege artis, a nedošlo k diagnostickému omylu, a přesto výsledek zákroku představoval nepřijatelný výsledek. Nešlo tedy o zaviněný neúspěch při poskytování zdravotní péče, nýbrž o porušení povinnosti, a to sice neúmyslné a nevědomé, ale učiněné v nevědomé nedbalosti (srovnej s rozhodnutí Nejvyššího soudu 26. 10. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4223/2009).

Mezi stranami tak nakonec zůstala sporná pouze výše nemajetkové újmy žalobce za předmětnou operaci.

O výši náhrady nemajetkové újmy sestávající z náhrady za ztížení společenského uplatnění a náhrady za vytrpěné bolesti proto rozhodl soud tak, že tuto přiznal ve výši požadované žalobcem, když při svém rozhodování o tomto nároku vycházel ze závěrů znaleckých posudků znalců MUDr. Zbyňka Krause a MUDr. Milana Richtra, CSc. s tím, že jejich prvotně panující rozpor týkající se výše náhrady za vytrpěné bolesti byl následně

odstraněn výsledkem znalců. Oba znalci se tak shodli na částce 52.836 Kč, pokud šlo o ztížení společenského uplatnění, a na částce 22.604 Kč, pokud šlo o vytrpěné bolesti, byť k v pořadí druhé jmenované výši dospěli odlišným způsobem výpočtu, kdy MUDr. Kraus při svém výpočtu, jak již bylo výše uvedeno, vycházel z Metodiky Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví, zatímco MUDr. Richtr, CSc. vycházel z vyhlášky č. 440/2001 Sb. Její aplikaci odůvodňoval příčinou první provedené operaci, kterou byl pracovní úraz žalobce. Pro úplnost soud dodává, že posouzení příčiny operace nebylo pro posouzení výše nároku žalobce s ohledem na osoby účastníků řízení, respektive žalovanou nikterak rozhodující, tedy zda v daném případě šlo o pracovní úraz či nikoliv. Pokud se jednalo o výši náhrady za další nemajetkovou újmu tzv. duševní útrapy ve smyslu § 2956 věta za středníkem NOZ, představují tyto negativní projevy v nemateriální sféře oběti (postíženého), jakékoliv narušení duševní pohody. Může se jednat zejména o úzkost v době léčení, starost o budoucnost, duševní deprese v době léčení, šok ze zranění, odloučení od rodiny v průběhu dlouhé hospitalizace, nevhodné podmínky v nemocničním prostředí apod. Vzhledem k tomu, že není stanovena pevná částka za odškodnění duševních útrap (vyjma viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 12.4.2016, sp.zn. 4 Tdo 1402/2015), mělo by se při určení tzv. psychické bolesti postupovat podle zásad slušnosti, tj. mělo by být přihlíženo k přiměřenosti a spravedlnosti v každém konkrétním případě. Soud proto při určování výše náhrady za duševní útrapy vycházel z několika okolností, a to jak na straně škůdce (žalovaného), tak na straně poškozeného (žalobce), zejména z postoje žalovaného k celé věci (odmítání viny), dopad celé události do sféry žalobce (prodloužená doba léčení, obviňování ze špatné rehabilitace, podstoupení další operace atd.). Po zhodnocení dospěl soud k závěru, že požadovaná výše 24.560 Kč je v daném případě adekvátní, neboť žalobci v průběhu léčení, které muselo být z důvodů odborného pochybení operátora prodlouženo až o šest měsíců, jistá psychická bolest vznikla, a to zejména v podobě úzkosti v době léčení, kdy žalobci byl žalovanou vytýkán nesprávný postup při rehabilitaci, a žalobce tak byl nucen sám vyhledat pomoc u dalšího lékaře v jiném zdravotním zařízení. Částka odpovídající 197 dnům za období od první operace do operace druhé ve výši 125 Kč za den duševních útrap tak soudem nebyla shledána zjevně nepřiměřeně vysokým odškodněním (srovnej s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 22.

4. 2015, sp. zn. 30 Cdo 5237/2014 nebo s rozhodnutím Finančního arbitra ze dne 25. 7. 2016, e.č. FA/12742/2016).

Z těchto důvodů, kdy bylo jednoznačně prokázáno, že žalobci vznikla nemajetková újma v důsledku porušení povinnosti ze strany žalované, rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku, tj. přiznal nejen částku 100.000 Kč jako odškodnění nemajetkové újmy, ale i částku 9.300 Kč jako náklady spojené s jejím odškodněním. Ve vztahu k přiznanému úroku z prodlení pak tento soud přiznal ode dne 7. 6. 2016, a nikoliv ode dne 6. 6. 2016, jak požadoval žalobce, jelikož dospěl k názoru, že uznala-li by žalovaná žalobcův nárok uplatněný předžalobní výzvou ze dne 18. 5. 2016, mohla žalovaná ještě dne 6. 6. 2016 (datování vyjádření žalované na předžalobní výzvu žalobce) plnit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen, OSŘ⁴), tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 30.220 Kč Tyto náklady sestávají náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen, AT⁵) z tarifní hodnoty ve výši 100.000 Kč sestávající z částky 5.500 Kč za každý ze čtyř úkonů uvedených v § 11 odst. 1 AT (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, písemné podání a účast na jednání před soudem) včetně čtyř paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, dále náhrada cestovních výdajů osobním automobilem Volkswagen Tiguan [registrační značka] při cestě z [obec] do [obec] a zpět (celkem ujetých 180 km) ve výši 974,84 Kč a náhrada za promeškaný čas za osm půlhodin dle § 14 odst. 3 AT. Celková částka ve výši 24.974,84 Kč byla zvýšena o DPH ve výši 21 % tj. 5.244,72 Kč, celkem tedy 30.220 Kč (po zaokrouhlení).

O náhradě nákladů státu ve smyslu § 148 odst. 1 OSŘ představující soudní poplatek a odměnu znalce MUDr. Milana Richtra, CSs. bude následně rozhodnuto samostatným usnesením, jelikož v době vyhlášení tohoto rozsudku nebyla soudu známa jejich přesná výše.

S ohledem na zjevnou nesprávnost ohledně data jednání uvedeného v protokolu z jednání ze dne 15. 6. 2017 postupoval soud v souladu § 164 o.s.ř. a nedopatřením uvedené datum 8. 6. 2017 opravil, neboť správně zde mělo být 15. 6. 2017, což ostatně vyplývá i z protokolu o jednání ze dne 12. 6. 2017 s tím, že toto bylo soudem odročeno z důvodu vyhlášení rozsudku, a to právě na den 15. 6. 2017.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím podepsaného soudu.

Nebude-li povinnost rozsudkem stanovená splněna dobrovolně, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí.

Praha 15. června 2017

Mgr. Zuzana Hemelíková
samosoudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Viktorem Smolíkem ve věci

žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně] zastoupená advokátem JUDr. Filipem Princem
sídlím V Zátiší 520/23, 147 00 Praha 4 - Hodkovičky

proti

žalovanému: [osobní údaje žalovaného]

o: náhradu nemajetkové újmy ve výši 828 471 Kč s přísl.

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 828 471 Kč spolu s úrokem z prodlení 10 % ročně z této částky od 16. 07. 2019 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení v částce 62 162,70 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit České republice Okresnímu soudu Praha – východ plnou náhradu nákladů řízení v částce, jejíž přesná výše bude uvedena v samostatném usnesení, a to do tří dnů od právní moci tohoto samostatného usnesení.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit České republice Okresnímu soudu Praha – východ soudní poplatky ve výši 8 285 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala předmětné částky s tím, že žalovaný byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2017, sp. zn. 42 T 7/2017 (dále jen, „trestní rozsudek“), ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, sp. zn. 7To 128/2017 (dále jen, „odvolací trestní rozsudek“) uznán vinným ze zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. z., přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 a 3 tr. z. a přečinu krádeže podle § 205 odst.

- 1 písm. b) tr. zákoníku, přičemž v rámci jednání, za které byl odsouzen, způsobil žalobkyni posttraumatickou stresovou poruchu. Odvolací trestní rozsudek přiznal žalobkyni mimo jiné částku 100 000 Kč představující náhradu za ztížení společenského uplatnění. Žalobkyně na základě znaleckého posudku MUDr. Vlastimila Tichého dospěla k závěru, že jí náleží náhrada za ztížení společenského uplatnění v celkové částce 928 471 Kč, a proto žalovala rozdíl mezi těmito částkami, a to včetně úroku z prodlení odvozeného od předžalobní výzvy.
2. Žalovaný nejprve navrhl zamítnutí žaloby a poté nechal rozhodnutí na úvaze soudu. Uvedl, že žalobkyně trpí tzv. „bájnou lhavostí“, přičemž ve svých projevech je natolik graduovaná, že byla schopna ošálit i soudního znalce. Jejím lžím tak věřily oba soudy, které vydaly trestní rozsudek a odvolací trestní rozsudek. Není proto schopen její lži prokázat.
3. Po provedeném dokazování má soud za prokázané, že žalovaný byl odvolacím trestním rozsudkem odsouzen za jednání, při kterém mimo jiné dne 7. 3. 2017 a 8. 3. 2017 neoprávněně vstoupil do bytu žalobkyně, tam si na ni počkal a poté, co se vrátila domů, se na ni vrhl, pustil do ní elektrickým paralyzérem elektrický proud, čímž jí způsobil drobné popáleniny a poté z nemovitosti odešel. Žalobkyně následkem této události trpí posttraumatickou stresovou poruchou. Žalobkyni již v trestním řízení byla přiznána náhrada újmy za ztížení společenského uplatnění v částce 100 000 Kč, přičemž trestní soud vycházel toliko ze své úvahy (prokázáno trestním rozsudkem a odvolacím trestním rozsudkem). Touto poruchou trpí žalobkyně i v současné době (prokázáno lékařskou zprávou ze dne 10. 2. 2020). Žalobkyně nechala vypracovat znalecký posudek na ohodnocení omezení její osoby v běžném způsobu života a znalec dospěl k závěru, že zdravotní stav žalobkyně se ustálil v roce 2017 a omezuje ji v rozsahu 8,41 % (prokázáno znaleckým posudkem Vlastimila Tichého a jeho výpovědí). Náklady tohoto zkoumání činily 11 500 Kč (prokázáno vyúčtováním posudku). Žalobkyně vyzvala žalovaného k zaplacení žalované částky předžalobní výzvou ze dne 28. 6. 2019 (prokázáno touto výzvou). Soud z veřejně dostupných zdrojů Českého statistického úřadu zjistil, že průměrná měsíční mzda na přepočtený počet zaměstnanců za rok 2016 činí 27 764 Kč.
4. S ohledem na skutečnost, že skutkový stav byl náležitě zjištěn, zamítl soud další dokazování pro nadbytečnost.
5. Podle § 2910 o. z., škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.
6. Podle § 145 odst. 1 tr. z., kdo jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, bude potrestán odnětím svobody na tři léta až deset let.
7. Podle § 2958 o. z., při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.
8. Podle § 135 odst. 1 o. s. ř., soud je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přešůpek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení.
9. Soud se v dané věci zabýval otázkou, zda se žalovaný zaviněně dopustil protiprávního jednání, zda žalobkyni vznikla újma a zda tyto dva aspekty jsou v příčinné souvislosti. Vzhledem k tomu, že žalovaný byl odsouzen odvolacím trestním rozsudkem za úmyslný trestný čin těžkého ublížení na zdraví a v popisu skutku je uvedeno, že svým jednáním způsobil žalobkyni posttraumatickou stresovou poruchu, je soud tímto závěrem trestního soudu vázán ve smyslu § 135 odst. 1 o. s. ř. a musel uzavřít, že pokud žalovaný spáchal trestný čin, jehož následkem je posttraumatická

stresová porucha, jsou splněny všechny předpoklady pro přiznání práva na náhradu překážky lepší budoucnosti žalobkyně, tedy žalobce zaviněně porušil zákon, čímž žalobkyni způsobil újmu na zdraví. Pokud žalovaný namítal, že žalobkyně trpí tzv., „bájnou lhavostí“ a žádal, aby byla opětovně přezkoumána znalcem, zjevně tím směřoval soud do přezkoumání rozhodnutí odvolacího trestního rozsudku, k čemuž však civilní soud nemá podle § 135 odst. 1 o. s. ř. pravomoc. Soud tak tyto námitky vyhodnotil jako nedůvodné a navrhovaný důkaz neprovedl.

10. Soud se toliko musel zabývat výší náhrady za ztížení společenského uplatnění, přičemž žalobkyni již byla přiznána částka 100 000 Kč. Výše ztížení společenského uplatnění je stanovena toliko ustanovením § 2958 o. z., přičemž jde o ustanovení, které nestanoví žádná konkrétní pravidla pro zjištění výše náhrady, na kterou má poškozený právo. Soudy jsou však při rozhodování nuceny rozhodovat tak, aby rozhodly objektivně zjistitelným způsobem, který je založen na racionální přezkoumatelné úvaze tak, aby jejich rozhodnutí nevykazovalo znaky libovůle (viz např. nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. II. ÚS 84/94, ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96).

11. S ohledem na tato garantovaná práva účastníků přistoupil soud k standardizovanému způsobu zjišťování výše ztížení společenského uplatnění podle Metodiky Nejvyššího soudu České republiky, které vychází z předpokládané rámcové hodnoty zmařených příležitostí lidského života a skutečného omezení poškozené osoby. Soud při tom konstatuje, že neměl důvod se od této metodiky odchýlit, když zde nejsou žádná jiná jednoznačná pravidla, která by umožňovala soudům stanovit výši náhrady za újmu na zdraví tak, aby odpovídala kritériím, která stanovuje Ústavní soud pro přezkoumatelnost soudního rozhodnutí.

12. Je třeba konstatovat, že citovaná metodika vychází z rámcové částky, která je stanovena jako násobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok předcházející roku, v němž se ustálil zdravotní stav poškozeného. Tímto násobkem je koeficient 400. Z veřejně přístupných databází činí tato částka 27 764 Kč za rok 2016 (dle znaleckého posudku MUDr. Tichého jde o rok předcházející stabilizaci zdravotního stavu žalobkyně), tedy rámcová částka pro stanovení výše ztížení společenského uplatnění činí 11 105 600 Kč.

13. Dle výsledků znaleckého zkoumání je žalobkyně omezena z 8,41 %, čemuž odpovídá částka 933 980,96 Kč. Vzhledem k tomu, že podle odvolacího trestního rozsudku je žalovaný již povinen uhradit žalobkyni částku 100 000 Kč, přiznal jí soud rozdíl mezi těmito částkami, maximálně však do žalované výše. Žalovaný byl žalobkyní vyzván k zaplacení žalované částky, avšak na tuto výzvu adekvátně nereagoval, dostal se do prodlení a žalobkyni vznikl též nárok na úrok z prodlení dle § 1970 o. z. ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

14. S ohledem na shora uvedené soud žalobě vyhověl a uložil žalovanému uhradit žalobkyni náhradu za ztížení společenského uplatnění spolu s úrokem z prodlení ve lhůtě dle § 160 o. s. ř.

15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) tak, že přiznal žalobkyni, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 62 162,70 Kč Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 828 471 Kč sestávající z částky 11 620 Kč za každý ze tří úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. a z částky 5 810 Kč za jeden úkon právní služby uvedený v § 11 odst. 2 a. t. včetně čtyř paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 41 870 Kč ve výši 8 792,70 Kč a dále částku 11 500 Kč, kterou žalobkyně uhradila za znalecký posudek.

16. O náhradě státu rozhodl soud tak, že dle § 148 odst. 1 o. s. ř. tak, že uložil žalovanému, který ve věci nebyl úspěšný, uhradit plnou náhradu nákladů řízení státu. Soudu však ke dni jeho rozhodnutí není tato výše známa, proto si ponechal její specifikaci do samostatného usnesení.

17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně, která byla ve věci zcela úspěšná, je osvobozena od soudních poplatků ze zákona (viz § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích), přenesla se poplatková povinnost na žalovaného (viz § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soud proto podle položky 3 písm. b) vyměřil žalovanému soudní poplatek ve výši 1 % žalované částky.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ.

Nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho výkonu návrhem na nařízení exekuce.

Praha 27. února 2020

Mgr., Ing. Viktor Smolík
samosoudce